

Cireșul, baba și potaia

Acum câțiva ani buni, când nu ne pășteau încălziri ori răciri globale, luna lui Cireșar își merita pe deplin numele și o așteptam cu frenezie încă de când țâșneau ghiociei din zăpadă.

Încă de pe la jumătatea lui Florar stăteam cu ochii prin cireși, urmărind evoluția și coloratura mult râvnitelor fructicele. Fiecare din gașca noastră avea cireși prin grădină, dar niciunul nu era ca al babei nebune de la cișmeaua din drum: falnic și producător de cireșe dulci, zemoase, „pișăcioase” le ziceam noi, o minunăție, nu alta!

În fiecare an aveam probleme în perioada de coacere a cireșului nebunei, că avea o javră de câine negru, oleacă mai frumos ca dracul, cu niște dinți rânjiți, o coadă de înșirai două șiruri de covrigi pe ea și o lătrătură care aducea mai degrabă a scheuneală. Nu o dată ne-am lăsat turul nădragilor în colții ei, dar în anul acela aveam să fim pregătiți și să ne răzbunăm pentru pantalonii pierduți și urmele canine lăsate pe bucle noastre în trecut.

Acestea fiind decise, ne-am strâns vreo patru-cinci flăcăi, eu, Greierică, Pilă, Fanfan și Pitic, toți cu mari gânduri de umplere a burților cu cireșele dulci și zemoase. Ca să vă faceți o idee, schema locului arăta cam așa: în vale, lângă gârlă, era casa babei, iar în curte, în ordinea apropierii

de cireș, veneau cotețul câinelui, cotețul celor trei găini ofilite, o mică grădină unde-și pusese baba trei cepe, doi usturoi și cinci morcovi, apoi terenul începea să urce brusc, imediat după gardul grădinii cu produse pentru ciorbă. Urma o grădină în pantă, mai mică, cu doi pruni și doi meri. Cireșul vizat de noi era pe ultima linie, chiar lângă gardul din fund, de-acolo în sus pornind pădurea de fag.

Situația era un pic diferită față de ani precedenți, pentru că Pitic a lu' Izmenitu crescuse și începuse să răsară personalitatea pe el. Cu niciun chip nu mai voia să fie momeală la poarta dinspre gârlă în scopul distragerii babei la atenție, pentru ca noi să ne umplem cu cireșe, urmând ca el să primească doi pumni de cireșe în poală și alți doi pumni în cap imediat după ce întreba: „Da' eu de ce numa' atâta?”. Anul ăsta voia și el acțiune în clubul veteranilor și l-am înțeles. Așa că i-a fost încredințată o misiune cel puțin la fel de importantă ca cele pe care le desfășurase anterior: urma să răspundă de retragerea noastră strategică și să elibereze buturuga pregătită cu câteva zile înainte, ca să sperie javra distrugătoare de tururi de pantaloni.

Vine ziua loviturii, așteptăm să se mai ducă din căldura amiezii și baba să intre în casă, apoi o pornim cu mișcări ușoare să abordăm cireșul. Pitic rămăsese câțiva metri mai sus, printre copaci, având în grijă buturuga proptită într-un par înfipt în pământ și legat cu o sfoară. Trebuia să aștepte momentul când javra ieșea din grădina de legume și urca dealul spre cireș, apoi: 1) trăgea sfoara; 2) ieșea parul și 3) buturuga o pornea veselă către jivina turbată.

Trecuseră câteva minute și abia apucasem să pun pe limbă câteva cireșe dumnezeiesc de bune, când începu să-l mănânce-n cur pe Pitic și să se agite cu sfoara în mână:

— Dă și mie, mă... Da' de ce nu-mi dai și mie? Da' dă, mă, și mie...

— Îți dau, mă, ho! Numai taci din gură și nu te mai agita cu sfoara aia, că ne-am belit dacă o tragi mai devreme, i-am șoptit dintre crengi.

Am mai scuipat maxim trei, hai, cinci sâmburi de cireșe, că inevitabilul s-a produs. Idiotul de Greierică, fire milostivă, i-a aruncat progeniturii lu' Izmenitu o creangă doldora cu cireșe, ăla s-a întins s-o prindă uitând total de sfoară, iar buturuga, eliberată de parul ce-i îngrădea energia cinetică, s-a avântat bucuroasă la vale. Noi am înțepenit care cum eram prin cireș, nu pentru că scăpase ăla buturuga, ci pentru că tocmai atunci ieșise baba să le dea niscaiva boabe celor trei găini aiurite.

Ce-a urmat nu ne imaginam nici într-o mie de ani: buturuga a țâșnit prin gardul livezii, a ras brazda cu ceapă și jumătate din aia cu morcov, a împrăștiat orătăniile într-un nor de fulgi și cotcodăceli, a zdrobit cotețul potăii și, în trecerea ei vije-lioasă, a agățat și lanțul dușmanului nostru canin. Și noi și baba priveam stupefiați cum buturuga răpise căteaua legată de lanț, învărtind-o prin aer în drumul ei către gărlă. Și buturuga și javra și-au găsit echilibrul dinamic în mijlocul apei.

— Au, au, Leuțule, au! se văita baba strigându-și potaia.

Al dracului câine, după ce și-a revenit din vertijuri, s-a așezat pe buturugă și lătra nervos. Ca să

ne lărgim câmpul vizual, am descins din cireș și ne-am agățat gâturile în resturile gardului. Pe când râdeam pe înfundate, mai să rupem și restul de gard, reveni și baba cu Leuțu în lanț.

— A, tot voi, hir-aț' ai dracu' să hiț' dă golani nenorociț'! Vă știu pă toț', a dracu' să hie chielea pe voi! Greierică, și tu, a lu' Ciuture, și tu... Viu io acas' la voi să-mi repare tac-tu și mă-ta ce-ați stricat voi, nenoroțâților!

Consecințe: găinile s-au întrerupt din ouat o vreme, câinele a fost mutat lângă cireș, iar a doua zi toți tații aferenți nouă erau la reparat garduri și cotețe.

O perioadă am evitat zona și am însemnat-o cu negru pe harta noastră.

Acuma, istoria făcuse ca tataie să aibă niște pășune taman prin spatele pădurii de lângă casa babei. Eram prin septembrie, cu puțin timp înainte de începerea școlilor.

— Mațule, îmi zise el într-o dimineață, vii cu mine la coasă?

— Cum să nu? răspunsei, și după vreo jumătate de oră eram pe deal, dând cu coasa și îmbătându-mă cu mirosul de fân proaspăt.

Am stat acolo câteva ore. Am cosit, am băut apă de la ciuciurul unui izvorăș, am lenevit cu ăl bătrân la umbra câtorva stejari din preajmă și, la câteva ceasuri după amiază, s-a dat încetarea acțiunii.

— Auzi, făcu tataie înainte să o luăm la vale, către casă, tot ai luat furca aia cu tine, hai să iau și o paleașcă de fân s-o dea mă-ta mare la capre și la vacă.

Am rupt niște crengi din lăstărișul de la marginea pădurii, le-am pus unele peste altele, iar peste ele am pus o grămadă de fân proaspăt. Ca

să scurtăm din drum, am luat-o pe o potecă prin pădurea din spatele casei babei cu cireșul. Poteca dădea taman în dreptul pomului-problemă, ocolea grădina prin dreapta și se sfârșea în drum.

— Ia urcă-te pe fân, mașule, să n-o ia la vale și să-l pierdem pe drum, îmi zise tataie când începusem coborârea prin pădure.

Când ne-am apropiat de casa babei, javra parcată lângă cireș ne-a simțit și a început să latre cu suflet și mare pasiune.

— Taci, găsi-v-ar Purtătoarea de Coasă și pe tine și pe nebuna de stăpână-ta, s-a exprimat sincer, dar vesel, ăl bătrân.

Se vede treaba că baba pusese oarece blestem prin zonă, pentru că abia ce-a terminat tataie de zis „urarea”, că s-a și împiedicat de-o rădăcină ori altceva, greutatea mea și a fânului l-au dezechilibrat și l-au împins înainte, fapt ce l-a făcut să treacă fulgerător prin gardul babei și, printr-o tumbă nereușită, să nimerească pe cotețul câinelui, dezmembrându-l total și definitiv.

Javra și-a uitat instantaneu menirea pe planetă, s-a speriat grozav și a tulit-o urgent, trăgând după ea un rest de coteț. Paleașca de fân s-a oprit în gardul spart, iar eu, ajutat de inerție și legile fizicii, am descris o boltă și m-am dus de-a berbeleacul până în grădina de legume, unde ciuguleau găinile martire.

Câteva secunde mai târziu, baba se înființa în curte alarmată de trosnituri, chelălăieli și cotcodăceli.

— Și tu, Dumitre? își puse ea mâinile-n șold. Dar-ar Dumnezeu să muriți toți, maică, să scăpați de mine și să nu mă mai chinuiți! Leuțu, na la mama, na! a încheiat ea, plecând după potaia speriată.